

Het manuscript of meisje van de Jumbo

Cazimir Maximillian

Het manuscript of het meisje van de Jumbo

99,7% waargebeurd

BRAVE NEW BOOKS

Voor diegene met die ene Cortina-fiets

Eerste druk: december 2024

Copyright © 2024 Cazimir Maximillian

Brave New Books.nl

Omslag © Cazimir Maximillian

Auteursfoto © Niels Thieleman

ISBN: 9789465124537

*Some people think you have a problem
But that problem lies only with them
Just 'cause you are not like the others*

Eels – Beautiful Freak

Kom effe mee in mijn gedachtegang, kan je lachen man

Brainpower – Wat een Jinx is

Dit is geen levensverhaal. Dit is een greep uit een recente levensperiode. Om heel onzorgvuldig te zijn weet ik nou niet precies wanneer en waar het is begonnen.

Mijn woonplaats heeft een Jumbo. Zoals tegenwoordig wel veel plaatsen een Jumbo hebben.

De Jumbo is gevestigd op de bovenverdieping van zo'n 21ste eeuws gebouw. De begaande grond is bestemd als parkeerplaats.

Toen ik hier begin 2020; op de valreep voor de corona, kwam wonen was het nog een Dekamarkt.

Kwalitatief gezien was ik toch wel blij dat deze werd omgebouwd tot de Jumbo. Ook al zijn die reclames met die snerpemde stem van Frank Lammers behoorlijk irritant en opdringerig. Frank Lammers heeft zijn beste tijden wel gehad ten tijde dat hij een rol kreeg in de film Nachtrit.

Wat denk je? Ga ik nu een kort verhaal schrijven over mijn bezoeken bij de supermarkt? Dat zou in beginsel wel kunnen. Martin Bril schreef ook korte stukjes die zich konden afspelen op plaatsen en in situaties die op het eerste gezicht nietszeggend zouden zijn.

Maar tijdens deze bezoeken speelt er toch wel een aangewezen persoon de hoofdrol.

De specifieke dag of datum waar het precies is begonnen is aan me voorbijgegaan. Tijdens mijn boodschapsmomentjes heb ik genoeg gezichten van medewerkers gezien. Je zou het bijna kunnen omschrijven als het komen en gaan van gezichten, of personen die je op den duur wel begint te onthouden.

Ik kan me niet voor de geest halen of het nou langer of korter geleden is. Op dit moment weet ik dat het is begonnen bij het

moment dat mijn oog viel op een vakkenvulster diens uitstraling en karakter voor mij veelzeggend leek te zijn. Ze stond op een krukje haar armen in de schappen te steken. Ik weet eigenlijk niet eens meer voor welke vak ze stond.

Waarschijnlijk was het de zuivelafdeling.

Het zou stereotype zijn om te zeggen dat ik hier een uitstraling opmerkte die ik niet al te vaak tegen het lijf loop. Ik weet niet of dat te maken heeft met het tijdsbestek, de omgeving of hoe ik in het leven sta. Hopelijk doet dat er over het algemeen ook niet toe.

Mijn eerste indrukken aanschouwden vrijwel een futuristisch verschijnsel: dit Aziatische meisje, waarschijnlijk Indonesisch; ik gok rond de 1 meter 75, onder haar Jumbo-schort een Baggy-broek, niet alleen haar lange zwarte haar in een staart; een onvolledige staart. Kenmerkend zijn die twee lokken op haar voorhoofd, die naast haar ooghoeken naar beneden hangen.

Zeker kenmerkend is het feit dat je haar gezicht moeilijk kan vangen en dat je vaak niets meer dan slechts een uitstraling ziet.

Ik ben ook die dag vergeten dat onze blikken elkaar vingen. Het moment dat ik wel degelijk een volledig gezicht kon zien. Ik weet ook niet meer in welk vaarwater of situatie ik nou in het privéleven zat.

We liepen elkaar tegemoet en toen onze ogen even op elkaar gericht stonden drukte ze me een lach toe.

Hoe had die lach eruit gezien?

Was het zo'n lach waarbij je je ogen half sluit of was het een iets rustigere uitdrukking waarbij de mondhoeken omhoog gingen terwijl haar ogen open bleven?

Het moest gewoon normale vriendelijkheid zijn. Volgens mij lachte ik zelf niet eens terug.

In de zomer van 2023 begint mijn interesse een koortsachtig dilemma te worden en lijkt dit een begin te zijn dat ik steeds meer details begin vast te houden.

Haar Cortina-fiets met die sticker op haar stang van een postorderbedrijf.

En ruik ik zelfspot bij de “Breekbaar”-tapes op haar fietsmand. Ik raak bij elke bezoek steeds meer door haar geïntrigeerd.

Maar waarnemingen lijken frontaal tegen elkaar aan te botsen. De ene keer stond ik bij de Hema-schap (iets wat de Jumbo ook heeft) en wist ik nou zeker dat ik haar vanuit mijn ooghoek naar me zag kijken? Waarna ze haar gezicht abrupt weer terug naar de schap draaide toen ik haar kant op keek?

Dan volgen er ook momenten dat we elkaar passeren.. Onze gezichten lijken dan als twee magneten die je door een afwijkende energieveld onmogelijk aan elkaar kunt vastplakken. Alsof we elkaar niet wilden aankijken.

Ik deed nog zo mijn best om als een normale klant over te komen om dat soort zaken te vermijden, maar misschien is het wel te laat.

Steeds meer kenmerken.

Ook begin je de tijden te onthouden dat ze aan het werk is. De afstand voelt groter en ik ken bijna geen enkele andere angst die erger is dan deze. Dat ik haar in principe nu wel steeds meer uit te leggen en te verklaren heb.

Wat zou ze überhaupt wel niet denken dat ik haar naambordje onder ogen heb gezien? Mocht dat wel?

Ze heeft overigens wel een hele mooie naam. Ze heet A***.

Maar ik besluit er voorlopig nog niks mee te doen om me aan de richtlijnen te houden; te doen alsof ik blind ben geweest en het weer ben vergeten.

Hoofdzakelijk lijkt A*** geplaatst te worden bij de vleesafdeling en heeft ze een beetje een opmerkelijke werkwijze. Ze maakt het zichzelf niet te makkelijk door helemaal om het koelvak heen te lopen om een nieuwe krat te pakken. Er zitten toch wielen onder de kar?

En ja, hoe vind ze het nou eigenlijk als ze het vak ook zo nu en dan moet bijvullen met de ballen van Dries?

De bezoeken aan de Jumbo beginnen als een therapie te voelen, terwijl ik bijna panisch word van het geluid van de roltrap en misselijk van de synthetische supermarktgeuren. Als ik haar zie produceer ik maar een moeilijk lachje en krijg ik geen groet over mijn strot.

En kijkt ze vervolgens vluchtig weg als ze me ziet.

Maar dat doe ik toch zelf ook?

Eens is mij geleerd dat je krijgt wat je zelf geeft. Maar inmiddels lijken gedachtes en zijn beschermmechanismen overal naartoe te gaan. .

Maar ze lijkt me te waardevol om uit het oog te verliezen om vervolgens maar te blijven raden wie of wat ze is en denkt.

Maar zij zou waarschijnlijk zeventien zijn, ik ben al in de dertig en de twintigste eeuw is inmiddels allang voorbij.

*

Die september zit ik er over het algemeen doorheen op de momenten dat het boven de dertig graden is. Iets wat ik sinds mijn zeventien of achttiende elk jaar wel heb. Al heb ik er nu niet zoveel belang bij om mijn libido voorop te zetten.

Slechts een gezelschap van een dame zou in beginsel voldoende zijn. Zeker als je naar het strand gaat; iets wat je voornamelijk in het heden nog altijd met vrienden doet.

Mijn vriend Ewout heeft het nog sterker. Als hij in de zomerse buitenlucht komt lijkt zijn korte lontje te liggen aan het feit dat hij maar geen succes boekt bij de dames.

Subtiel gezegd heb ik ook niet bepaald veel fijne ervaringen met dames.

Wellicht ben ik steeds op verkeerde plekken terecht gekomen, want verliefdheid was voor mij het mooiste gevoel die ik heb kunnen ervaren.

Samen met Frank ging ik met Ewout naar het strand.

Frank is een stuk oudere vriend, welgeteld 59 jaar, maar iedereen schat hem halverwege de veertig; maar qua niveau liggen we op een lijn. Hij is het bewijs dat niet alle oudere mannen viespeuken zijn. Van mijn negentiende tot mijn éérentwintigste, toen we met de groep uitgingen in S, sliep ik bij hem op de bank omdat ik de laatste ov-mogelijkheid naar Hippolytushoef niet meer kon halen. En de ouders van mijn vrienden deden moeilijk kwa overnachting.

Er is in geen enkele nacht iets gebeurd qua zaken waar de gedachtes als eerste naartoe gaan. Dus het bestaat.

Ondanks we van de vriendenkring op niveau vrijwel als enige levelen qua gespreksonderhoud, kan hij echter niet het onderscheid zien tussen de boeken van Herman Brusselmans en de autobiografieën van beroemde voetballers of misdaadverslaggevers. Maar dat kan gebeuren; gebeurt wel vaker. Soms iets te vaak.

Hij is regelmatig klant van mijn balkon terwijl we wat sixpacs wegwerken. Zeker in de avond na een dag met prima weer, met het uitzicht over S. Onder genot van bier voeren we vele gesprekken, maar merk ik dat hij vaak in herhaling valt.

De burens lijken zijn visite inmiddels al gewend te zijn, want na tien uur zitten we er vaak nog steeds.

En nu op het strand...

De hele dag straalt Ewout zijn frustraties uit en is hij niet te genieten.

Ook al ben ik makkelijker in het verzetten van zinnen; ik kan erover meepraten hoe diep het voelt. Ik weet dat het niet alleen ligt aan het feit dat je vrijgezel bent.

Bij iedereen is dat anders, maar als je eenmaal van de liefde of de bijbehorende genegenheid geproefd hebt is het afkicken ervan vrijwel levenslang.

Als je je best doet om toch nog capabel over te komen, beland je in een paradoxale jungle van 21ste eeuwse westerse normen. Dus ja, ik begrijp de frustraties maar al te goed.

Gelukkig zouden we die avond uitgaan, zodat ik niet thuis hoef te blijven zitten en zouden we bij Frank voetbal gaan kijken.

In die tussentijd doe ik boodschappen voor het avondeten.

In de Jumbo draait A*** vandaag geen dienst.

Alleen thuis in de ziedende hitte zit je gedesillusioneerd op het balkon. Eerst had je afleiding en nu lijken die paar uren tot de volgende afspraak als zeeën van tijd om na te denken. .

Zou ik dan ooit de zogenaamde sleutel gaan vinden dat er voor zorgt dat mijn uitstraling en de maatschappelijke ditjes en datjes er vooruit op zullen gaan?

En dan het geld, terwijl de betaaldatas pas over twee weken is.

Het heldere weer doet pijn aan mijn ogen en het uitzicht vanaf mijn balkon over de stad is als een tunnelvisie.

Zelfmedelijden is iets wat ik wil vermijden, maar het wentelt zich om me heen.

Wat brengt de toekomst?

Gaat mijn nieuwe project nog iets opleveren? Komt er nog progressie met wat en wie ik ben? Pas ik nog in het plaatje?

En de liefde dan? Ook dat nog. Zeker met dit soort warme dagen. Weer een zomer voorbij.

Ik zucht.

Nogmaals, ik weet heel goed hoe Ewout zich voelt. Echter weet ik niet wat er over enkele uren mij te wachten staat.

Die avond fiets ik naar Frank. om voetbal te kijken en moest ik Ewout nog altijd een hart onder de riem steken. Hij zit er behoorlijk doorheen. En ik dacht dat ik degene was die het meest met dit soort zaken dealde.

Ineens hang je de adviseur uit, terwijl je met dezelfde perikelen rondloopt en je een uur geleden jezelf nog zat op te vreten op het balkon en de gloeiende avondzon je er niet rustiger op maakte.

Na het voetbal trekken we in de richting van de stad en verkiezen we Studio 54. Hier raak ik spontaan aan de praat met een achtentwintigjarige vrouw genaamd Mirthe. Althans, ze begint tegen mij te praten en ik zet mezelf in de modus om aandachtig en geïnteresseerd naar haar te luisteren. Ze deelt vele privé-zaken en vertelt over een recente breuk met een twaalf jaar oudere ex.

Mijn ouders verschillen ook twaalf jaar... Dat moet het probleem toch niet zijn?

Maar nee, dat was het probleem niet. Het waren andere dingen. Ewout komt aan de tafelbank zitten en ik probeer haar aandacht naar hem te sturen. Dat Mirthe en Ewout vroeger burenschenen te zijn lijkt me al een prima opening. Ze beginnen over het klassieke Nintendospelletje Zelda. Ik besluit om Ewout aan haar over te laten door een nieuwe glas Heineken te halen. Vervolgens moedig ik aan dat ze elkaars nummers zouden kunnen verwisselen.

Ik steek nog een duim naar Ewout op en ik ben bang dat Mirthe me erop betrapte. Ik bedoel er echt niks mee hoor.

Bij sluitingstijd is mijn vooruitzicht simpel en niet veel anders dan de vooruitzichten na de vele andere avondjes stappen. Ik heb thuis nog de cd Spectrum van Jega liggen.

Een beetje IDM-muziek na een avondje gieten; een joint in de fik steken, nog eentje opentrekken... Ideaal. Je hebt toch op dit ogenblik niemand anders om rekening mee te houden. Ik ben Mirthe bijna vergeten en ineens staan we bij elkaar in de buurt om afscheid te nemen. Ik knuffel mijn vrienden en vervolgens Mirthe.

Ze trekt haar gezicht naar de mijne toe en ik begin me te bedenken hoe lang het nu weer is geleden dat ik voor het laatst heb getongzoend.

En seks heb gehad, zonder ervoor te betalen.

Waar ik twaalf a dertien jaar lang had gehoopt, gebeden en gedroomd over seks met een betekenis ligt ze een kleine twintig minuten later in mijn bed. Maar de lange periodes aan stress, alcohol, wiet, slecht eten, de MeToo invloeden in de media en uren besteden aan porno lijken hier voornamelijk mijn prestatie te bepalen. Ik vind het knap dat ze er nog van kan genieten. Tussendoor loopt mijn blaas steeds vol en op het moment dat het licht uitgaat en ik voor het eerst in tijden met een meid een nacht doorbreng, hoor ik haar enkele keren over mijn gierende hartslag en mijn gespannen houding.

'Word eens rustiger!' kaart ze me steeds aan.

We praten vervolgens een beetje. Ze studeert oogkunde en ik zeg dat ik min of meer een schrijver ben. Ik heb het over het feit dat ik waarschijnlijk afgekeurd zou worden.

Ook Ewout komt ter sprake.

Een doorn in het oog dat ze eigenlijk met enkele omwegen zegt dat Ewout "niet helemaal honderd" is.

Vrouwen van rond de dertig en ouder; ze maken negen van de tien keer trieste afknappers bij me met hun hokjesdenken en

eisen.

Maar ik besluit nog de loyaalste te zijn en strijk over mijn hart. Ze maakt ook bekend dat ze niet zomaar met een man meegaat, dus het is wel wonderbaarlijk dat ze voor mij heeft gekozen.

De volgende ochtend na een douche moet ze vroeg weg om naar haar katten te gaan. Ik had liever gewild dat ze meeinging naar het strand, maar het zij zo. Ik heb haar nummer dus we kunnen elkaar altijd nog bereiken.

Ze geeft wel aan dat ze niet vaak op WhatsApp kijkt omdat ze een druk bestaan heeft

En om een uur of half zeven 's ochtends ben ik weer alleen.

*

Het idee dat er iemand voor mij gekozen had zorgt er wel voor dat ik dat ene stofje weer terugvond.

Het heeft volgens mij echt al die jaren geduurd.

Ze koos voor jou, dus je bent het waard. Je hebt iets te betekenen.

De hele maand september blijft het stofje werken. Het voelt even alsof ik naar adem kan happen.

Zeg nou zelf, hebben jullie dat niet?

Ook op het moment dat Mirthe na een week had geappt dat het slechts eenmalig was en dat ze slechts die avond afleiding zocht omdat ze net uit een relatie kwam...

Maar toch koos ze voor mij, met de toelichting dat ze nooit zomaar meegaat met mannen.

Ik heb voornamelijk die avond naar haar geluisterd zonder het over mezelf te hebben... of is het meer dan alleen maar dat?

Het was wel jammer dat ze geen contact meer wilde en ik stelde me de vraag of ik nog wel in relaties moet geloven en niet gewoon over moest gaan naar de one night stands.

Of is die gedachte slechts om iets te verzachten?

Het kwam voor, die september. Ik voelde wat meer waarde; de waarde die ik lang gezocht heb.

Het leek er zelfs voor te zorgen dat mijn uitstraling wat meer visitekaartjes kreeg en terwijl ik met Frank op het terras van Piet Pann zat leek ik sjans te krijgen van een serveerster.

Daar waar ik er blind voor ben moest Frank me toch wel wakkerschudden. Ze nam vervolgens de tijd om een gesprek met ons te maken. Ze kwam van de kunstacademie en had haar boekenlijstjes. Dat leek een mooie aanleiding te zijn.

*

Ondertussen hield ik me altijd nog bezig met mijn platform. De website was al gemaakt, mijn nieuwste boek zou het logo krijgen en het kvk-nummer was er al.

Een volledige uitgever kon je het niet noemen. Ik had te weinig geld voor de maandelijkse aansluitkosten bij het CB-boekenhuis en gebruikte Brave New Books als hulpmiddel.

Maar het leverde geen likes of belangstelling op.

Wel heb ik één deelneemster.

Het is Cin een vijfendertigjarige vrouw uit een dorp in Brabant. Ik had haar al langer op Facebook omdat ze me via via kende, zij een schrijfplan had en ik daadwerkelijk iets met boeken wilde doen. Ze had een relatie had met een Surinaamse jongen uit Amsterdam. Een undergroundrapper die de oldschoolbeat wil terughalen in deze oppervlakkige tijden.

Van die mensen moet je het hebben. Ze heeft een dochtertje van acht; om wie ik wel kon lachen toen Cin opnames van diens bijdehante uitspraken op Facebook had geplaatst.

Cin stuurde me een lap tekst wat op eerste gezicht gigantisch

kut was. Een hele wirwar aan gebeurtenissen in een A4 gepropt. Het deed me denken aan mijn allereerste poging om een boek te schrijven. Maar gezien ze haar verhaallijn al door de telefoon had meegegeven en ik haar daar een beetje in ondersteund heb geloofde ik wel in haar idee.

Met een rode letterkleur gaf ik in die hele wirwar de punten en instructies aan. Voornamelijk dat het veelal in hysterie is geuit en dat je bepaalde zaken juist moet uitsmeren omdat je nog een stuk of 150 bladzijden of meer over hebt.

En vanaf Hoofdstuk 2 had Cin de draad gevonden.

Zonder gekkigheid vond ik dat ze me wel goede stukken inzond. En dat voor iemand die nog nooit een roman heeft gelezen en vrijwel geen enkele beroemde schrijver kent.

Het deed me denken aan Renate Dorrestein en Marieke Lucas Heijnen. Wat me wel een beetje op de zenuw deed drukken was het gedeelte over readings. Cin was een vrouw die de kaart legde met iemand en daarmee iemands toekomst ging bepalen. Misschien een aanleiding om anders naar deze mensen te kijken, daar waar ik hen eerst altijd als volkomen krankzinnig heb beschouwd. Want sociaal, aardig, prettig gestoord en vooral Brabants was ze wel.

Dit noem ik nou werken, en dan met de nadruk dat ik het belangrijk vond dat ik hier in Nederland een deelnemer zodanig kon stimuleren om gewoon een tof doch eigenzinnig boek te schrijven.

Ik dacht niet aan het geld, ik dacht aan het punt dat je jouw werk naast dat van een ander kon leggen.

Gezonde concurrentie. Ik vind het kostenplaatje voor deze eerste stap al niet eens belangrijk, want het verhaal had zo zijn raakvlakken. Ben ik het dan geweest die slechts met een paar aanwijzingen en aandachtspunten iemand kon stimuleren? En had ik in twee weken tijd al de helft van het manuscript onder

het oog?

Het uitgangspunt was seksueel misbruik. Eindelijk werd dat eens niet op een manier verteld waarin de lezer achterlijk zou moeten zijn en haast werd gedwongen om te gaan huilen. Dit is iets wat ik miste, want op boekenfora van onafhankelijke schrijvers had je al wagonladingen van dit soort opzetten; naast de liefdesverhalen en dramatiek die op automatische piloot verlopen en de lezer erin doen geloven dat de wereld in een boek op een Disneyfilm of een hele slechte soap moet lijken. Rasechte vertellingen, surrealisme, absurdisme, galgenhumor en satire lijken te ingewikkeld te zijn. Inspiraties en knipogen zijn inmiddels een doodgeslagen orde; levert geen geld op, is niet populair, is niet sexy, is geen ingrediënt in de pap die er bij iedere normale Nederlander wordt ingegoten.

Hoe fijn is het om eens er niet helemaal alleen voor te staan en om iemand te hebben die in haar eigen verhaal gelooft.

Het zou fantastisch zijn om wel al zo mijn bondgenoten te hebben. Samen sta je sterk.

Het financiële plaatje kan ik momenteel niet veranderen, heb ik nooit kunnen veranderen. Het arbeidsleven in mijn kwestie heeft daar ook niet veel bijdrage aan geleverd of kunnen leveren. Dan maar zo. Het begint bij een droom... Als het goed is zijn alle grote projecten bij een droom begonnen.

Maar ik kan het ook fout hebben.

Het merknaam gebruik ik voor deze opzet. Ik heb het als blog opgericht met twee collegaschrijvers. Er zitten grote kloven tussen ons in. Ik ben 33, Gaby is 58 en Satyamo is 76.

Gaby kampt momenteel met een fikse burnout en wacht nog op zijn leeftijd op een diagnose autisme.

Satyamo dealt met zijn man diens gezondheid achteruit gaat.

Satyamo heet eigenlijk Robert, maar hij draagt een doopnaam

die hij in 1980 in India heeft laten geven door een goeroe; ergens in een reservaat in de regio van Poona.

Met Gaby heb ik het wel eens over “een meisje in de Jumbo” gehad. Hij moedigde me aan om niet te veel op de achtergrond te blijven en dat een afwijzing helemaal niet zo erg is.

Hij spoort me aan om echt eens tot actie over te gaan.

Weer hoor ik de suggestie om te vragen naar een bepaald product, om dan zo een soort van gesprek aan te kunnen knopen. Erin vastlopen zou niet goed moeten zijn, maar de situatie lijkt ik nog niet echt te kunnen veranderen.

Want ondanks de boel nog best goed gaat en ik wel wat losser ben naar desbetreffende dames, serveersters en wat dies meer zij... en waarin de samenwerking met de zekere Cin goed gaat en ik hierbij weer eens begrijp dat dames niet van porselein zijn, blokkeer ik nog constant als ik het zekere meisje in diensttijd zie.

Wat maakt haar toch zo kostbaar? Terwijl de kans klein is dat ze erop zit te wachten om kostbaar te zijn?

Misschien is dit laatste juist het grote probleem.

En als het probleem er al die tijd niet bleek te zijn, is het probleem nu juist alleen maar groter geworden.

*

Eind september trek ik met maat Guus België in om inspiraties te halen voor mijn nieuwste boek. En dit terwijl ik griepverschijnselen heb. We belandden onder de rook van Rotterdam en komen uiteindelijk in Oostende terecht.

Wat een deprimerende plek.

De stad herinner ik me nog wel van de Brusselmansverfilming Ex-Drummer (een ge-wel-dig-e film) Het is maar dat de herfstzon schijnt en er nog een uitzicht over het strand is vanaf

een terras onder een grafelijke betonwerk. De herfstzon komt wel goed van pas als we de dag besluiten af te sluiten in Brugge.

De verhaallijn knopen we samen een beetje in elkaar. Het moet ditmaal een boek zijn dat lichtelijk is gebaseerd op onze vriendschap op de middelbare school.

Al heb ik de kop van Noord-Holland vervangen in de regio van Rotterdam en zou België een plek moeten zijn waar iets onherroepelijks zou zijn gebeurd.

In de regio van Oostende. Anders had ik deze plek nooit uitgekozen om te bezoeken.

De titel voor dit boek was al bedacht: Frikandelbroodjes en Energy.

Heden is Guus in afwachting om vader te worden. Hoe snel gaat de tijd? Op het terras voor de Belfort drinken we de speciaalbieren en hebben we het nog even over onze jonge jaren en de gang van zaken. Het uitstapje is als een ultieme verzoening, omdat er in 2009 een kink in de vriendschap kwam wat een aantal jaren had geduurd. Nu geeft hij toe dat hij zich heeft laten beïnvloeden en zich tegen me op heeft laten zetten, terwijl het uiteindelijk helemaal nergens over ging.

Als we in de late avond terug naar huis rijden bedenken we nog enkele spannende achtervolgingsscenes die in het boek gebruikt kunnen worden. Maar eenmaal thuis kook ik van de griep, doen mijn benen en rug pijn en ben ik blij dat ik plat lig.

*

Die maandag zit ik samen met Frank op het terras van Piet Pann en lijkt dat ene meisje van de kunstacademie weer haar dienst te draaien. Haar dromerige ogen vallen me weer op. Ze lijkt me vrij jong, maar ik haat het om iemand te onderschatten.

Op het laatst neemt ze tijd om met ons te praten en moedigt Frank me aan.

'Je wou haar toch nog wat geven?'

In een Jumbo-tas een exemplaar van mijn laatste roman Vierkante Ogen. Ik overhandig het haar met een telefoonnummer. Ze lijkt een beetje van streek te zijn en bedankt me.

Ik geef haar aan dat ik er niks voor terug hoef te hebben. Maar ik hoop op zijn minst wel dat ze laat weten wat ze ervan vindt. Het zijn twee verhalen in één bundel, maar wel afspelend in dezelfde tijd; laten we zeggen van april 1997 t/m november 1998. Het eerste verhaal is vanuit de ogen van een jongen van zes a zeven jaar (vrijwel 85% is waargebeurd; de resterende 15% zijn de elementen om er een spannend en controversieel verhaal van te maken.) en het tweede (ook gesitueerd in dezelfde periode) vanuit een sociopatische jongeman van zevenentwintig. Wetend dat het tweede verhaal gigantisch vrouwonvriendelijk zou overkomen en de inhoud seksistisch, grof, obscene en ultra-gewelddadig is; en uiteindelijk een afdaling naar de hel. Of toch de hemel? Beslis als lezer zelf. Met gloeiende wangen loopt ze met het exemplaar het café binnen en een week later word ik begroet als ik via de draaideur de Makado wil betreden.

Ik moet even drie keer met mijn ogen knipperen om te beseffen dat het de serveerster is die naar me zwaait. Ik zwaai vluchtig terug. Een week later tref ik haar weer op het terras en weten we vluchtige gesprekjes aan elkaar te knopen. Waarschijnlijk heeft ze het boek nog niet gelezen of is ze er nog in bezig. Daarna heb ik haar nooit meer zowel op het terras van Piet Pann en zelfs in de stad gezien. Vrij zonde, dat wel. Het was oktober en de langste herfst van de geschiedenis is begonnen.

*

Elke oktobermaand van mijn leven kon ik voornamelijk die zonnige dagen met open armen ontvangen.

Zo'n herfstzonnetje in combinatie met de vurigheid van de gevallen bladeren.

In de zomer lijkt nooit iets genoeg en kan de warmte je krankzinnig, eenzaam en diep gefrustreerd in de seks en de liefde maken. Een seizoen waarin je aan de beademing achter de feiten aanrent, terwijl je niet weet welke van de feiten je moet geloven. In de herfst lijken de behoeftes op een laag pitje gezet te kunnen worden. Ik herinner me nog wel dit soort herfstdagen tijdens mijn jaren in Amsterdam. De wandelingen door buurtjes, langs marktjes, parkjes, om vervolgens die avond nog even op een terras te kunnen zitten. Blij zijn dat je alleen bent en dat er niemand aan je kop zeikt.

Ik begin Amsterdam wel te missen. Net zoals de bovengenoemde weersomschrijving, want in deze herfst van 2023 lijkt er maar geen einde aan de miezigheid te komen. De dagen als een routine van een kluizenaar.

Een kluizenaar die zo wel zijn vrienden heeft in de stad, maar toch voel ik me een kluizenaar.

Het boek van Cin is klaar en een bezoek naar Brabant staat in mijn agenda.

Onderwijl ben ik A***; het meisje van de Jumbo ook nog altijd niet vergeten en het leek er nu op dat ze op de dinsdag en woensdagavond haar diensten draaide. Het zijn de momenten waarbij ik het waarschijnlijk over had om enkele euro's extra voor mijn boodschappen te betalen, maar iedere keer beland ik weer op dood spoor.

Ik denk zonder dat ze het weet of opmerkt, of ze heeft het allang al door. Wat een klerezooi! Zeg dan iets! Doe dan iets! Als je je reptielenbrein kan negeren en je gewoon even vraagt waar een bepaald product staat, wat zou er dan mis moeten gaan?

Ik zie haar opmerkelijke werkwijze. Haar tengere postuur. De lokken die bij elke beweging aan haar voorhoofd bungelen. Een bleke glimp van haar gezicht. Het lijkt zo vertrouwelijk te zijn.

Nu ga ik haar aanspreken. Nee, toch maar weer niet.

Het zou zo makkelijk kunnen zijn, maar ik word gek van angst. Angst voor wat? Dat ze mij met haar kaken aan stukken scheurt ofzo? Mijn ingewanden uit mijn buik trekt om daarmee de vloer, muren en schappen te besmeuren?

En dat voor die prijs! Jummmmbbo!

Laat maar weer...

Want het zou nu ineens wel het moment zijn dat de regen is teruggekeerd, dat Mirthe en die serveerster van de radar zijn verdwenen.

Zie je nou wel? Ik heb haar gewoon nodig omdat er nu weer plek vrij is.

Nee!

Ja nee, ik moet eerst een manier zien te vinden om daar absoluut niet de nadruk op te leggen als ik haar aanspreek.

Hoe oud is dan wel niet?

Is ze wel zeventien? Ik hoop niet jonger. Ik hoop zelfs ietsje ouder, want ik ben ook geen zesentwintig meer.

Voor de zoveelste keer reken ik af met lood in mijn schoenen. Zo zal de tijd ook wel verstrijken.

Mocht ik opvallen, dan hoop ik dat ze er de humor van inziet. De vraag lijkt wel heden een dominerend onderdeel van mijn leven te zijn geworden.

Nogmaals: wie of wat is dit meisje? En wat maakt het ernaar dat...

...ik echt in geen jaren meer zo verliefd ben geweest op iemand? Echt zo ongehoord en tot op het tergende aan verliefd? Een soort of vorm van verliefdheid die dag en nacht op mijn hielen zit en zich in elke emotionele snaar in mijn geestelijkheid heeft laten vloeien.

Misschien kom ik later nog terug op een moment om het antwoord te verhelderen en moet ik me gewoon nog even gedeisd houden.

*

Het regent echt onafgebroken. Je blijft nog langer in je bed liggen dan de vorige maand, schrijft nog een paar hoofdstukken en praat je met Cin over de aankomende dinsdag, terwijl je een hele ketel koffie weg zuipt. En voor je het weet loopt de dag op zijn einde en ga je nog maar even snel de deur uit om het laatste halfuur tot sluitingstijd in de stad te pakken.

Ik hou mijn hart vast als Cin op Facebook een heel tralarie heeft gemaakt over het feit dat er een “uitgever” op visite komt en dat vanaf dan haar boek uit zou komen. Met de nodige kleurtjes, filtertjes, figuurtjes en muziek erbij.

Een massale rits aan likejes, hartjes en de hordes vragen waar hij gekocht kan worden. Ik dacht dat ik duidelijk was...

Maargoed, misschien kan ik dat nog rechtzetten door haar nog aan de richtlijnen te laten herinneren. Het manuscript is klaar, maar het boek zelf nog niet. In dit geval blijft het onbegonnen werk om de onderscheiden over deze wereld uit te leggen. Men ziet zichzelf in deze kwestie binnen nog geen week al in de landelijke talkshows en boekenballen.

Als dat zo was, was ik met mijn productie nu miljardair

geweest.

Afin...

In de namiddag is het dan tijd om even de stad in te gaan. Het gevoel alsof het nacht is en dat er altijd ergens nog een beetje slaap in je ogen achterblijft. In de Nieuwstraat weerspiegelen de autolichten op de glimmende klinkers en om een uur of vier moeten de winkels zoals Hema hun neonverlichte letters al inschakelen. Ik heb mijn toeslagen binnen en nadat ik de lasten heb afbetaald, haal ik 200 euro van de bank. Ik doe mijn boodschappen en thuis heb ik een pakketje binnen van Signature Records. Twee recente Shelflife edities van de Drum & Bass-artiest genaamd Calibre. De gemiddelde mensen weten niet wat voor heerlijke geluiden en stijlen ze missen. Tegen de nacht aan luister ik de hagelnieuwe Shelflife 8 onder het genot van een joint en enkele Herfstbockjes.

Nummers als Heat, Wirly.... Zalig, zo op een late avond in het beginnende laagseizoen als deze.

Zo ken ik Dominick Martin weer.

Morgen zou ik mijn plan dan alsnog voorzetten. Ik had het eigenlijk vandaag willen doen, maar daarvoor kwam ik iets te laat uit mijn bed.

Het is best zorgelijk. Ik was altijd een dagmens geweest en heb al met al actievere en betere tijden gekend, maar sinds kort lijkt mijn bed mijn allerbeste vriend te zijn. Dit is geen visitekaartje. Voor niets of niemand niet. Dit gaat de verkeerde kant op. Er zou echt iets moeten gebeuren. Maar wil ik het risico nog wel nemen?

*

De volgende dag doe ik wat ik gisteren had moeten doen. Ik pak de trein naar Amsterdam. Door werkzaamheden heeft

het spoor weer zo zijn omwegen die met het jaar steeds paradoxaler, complexer en omslachtiger worden. In Heerhugowaard moet ik overstappen op de trein die eerst helemaal naar Hoorn gaat, en vervolgens vanaf daar terug naar Amsterdam. Vorig decennium was dit nog mijn vaste route toen ik van Amsterdam naar mijn ouders in Hippolytushoef ging. Toen reden er hier nog wel eens van die oude gele dubbeldekkers die ze van de schroothoop hadden gered wegens materieeltekort.

Met andere woorden: NS had haast met het moderniseren, wegwerpen en op een geforceerde manier met de tijd mee te gaan... Zelfs rond de pandemie. Dat verklaart volgens mij nu de teringzooi op het spoor die steeds groter lijkt te worden.

Een half uur later dan gepland arriveer ik in Amsterdam onder een zware bewolking. Het zou bijna als thuiskomen moeten zijn. De dynamiek rondom het CS, de nooit slapende Damrak, op de brug weer die godsaanbidders met die hysterische sektarische grimassen op hun smoelwerk.

De avond staat al in het verschiet. Zoals in mijn oude ritueel struin ik de bakken af bij Concerto. Ik heb het de winkel inmiddels al vergeven dat ze vorig jaar mijn sollicitatie hadden afgewezen om de stuitende arbeidsmentaliteit van het WSW-beleid te ontvluchten.

Het volgende doel is De Slegte in de Vijzelstraat. Een mooie vervanger nu de tweedehandsafdeling van de Scheltema is opgeheven.

Op de literatuurafdeling op de bovenste verdieping hangt er een knusse sfeer op het moment dat de regen op de glazen dakramen klettert en ik vanuit het raam werp ik een blik over een verregende achterplaats boven de steeds donker wordende lucht.

Ik denk even aan A***. Zou zij boeken lezen? En zo ja, wat

voor boeken?

Verrek, is dat een roman van Kate Tempest? Die Londense rapster van het nummer Europe is Lost?

Twijfel er niet aan om deze mee te nemen.

Het ritueel lijkt weer een onderdeel te zijn zoals die keren dat ik hier in anonimiteit had gewoond. De Vijzelstraat glimt van de regen en het is etenstijd. Trams denderen voorbij en de Munttoren trekt zich nergens iets van aan.

De New York Pizza lijkt nog de enige plek in de Reguliersdwarsstraat te zijn waar de prijs meevalt.

Via de Halvemaatsebrug loop ik naar De Doelen; een bruin café waar ik al sinds 2011 kom, en vaak in onzichtbaarheid heb gezeten. Enigszins was dat vaak een opluchting. Het uitzicht vanaf het terras of vanuit het raam naast de bar vond ik belangrijker, de cafékat vond ik belangrijker en small talk of standaard vragen van bezoekers deden mij vaak de keel dichtknijpen. Wetend dat ze alleen maar wilden praten of ondervragen om vervolgens daarna nooit meer in jouw bestaan te verschijnen; zij het niet konden omgaan met jouw manier van doen en laten en daarmee met misplaatste adviezen kwamen. Dat laatste is nog steeds een dominant bestaan in mijn dagelijks leven; misschien zelfs wel nog veel erger sinds ik uit de anonimiteit ben.

Ik zit aan de bar, naast de gebaksvitrine en met een prima zicht uit het raam. De cafékat schijnt inmiddels al een tijdje overleden te zijn.

Vanuit het raam kijk ik naar de gloeiende lantaarnpalen die de regenputjes in het grachtwater zichtbaar maken en observeer de kleine beetjes tekenen van leven achter de verlichte ramen van de herenhuizen aan de overkant. Een reünie van het leven als een vrijwillige zonderling. Periodes met werk; periodes van